

Norden for Klampenborg, maatte tage med en Kystdamper. Disse Dampere udmærkede sig ingenlunde ved overvættens Bekvemmelighed; ofte vare de saa stuvende fulde, at man knap kunde faa Plads; naar man vilde have en Kahytsplads, maatte man slaas om den; vilde man længere op ad Kysten, var der adskillige Steder ikke engang Landgangsbroer; man maatte over i Baade, man blev undertiden vaad, inden man kom i Land. Publikum fandt sig med største Ro deri; det faldt knap nok Folk ind, at det kunde være anderledes. Saa aabnedes Banen, og øjeblikkelig forlanges det, at i hvilken som helst Henseende skulle alle Fordringer for hver enkelt være fyldestgjorte fuldt ud. Nu klages der over, at det og det Tog ikke passer med Mandens Kontortid, saa passer det ikke med Børnenes Skolegang. Nu er en Mand vred, fordi Toget lander paa Østerbro, medens han har Ærinde paa Vesterbro, saa er det galt med en anden, som kommer til Vesterbro, medens han vilde til Østerbro. Saa gaa Togene for langsomt — og de gaa saamænd langsomt nok — samtidig vil man have stadig flere Holdepladser, og hvis Togene ikke standse ved hver Holdeplads, er der almindelig Forbitrelse over, at man bliver forbigaaet. Saaledes viser det sig, at med et Slag stige Fordringerne til at være mange Gange større, end de vare lige umiddelbart i Forvejen. Dernæst er der en Ting til, som i høj Grad skærper Kritikken, og det er, at man har med Staten at gøre. Naar man staar over for Staten, er der vanskelig nogen Grænse for, hvad man forlanger. Hvis man derimod staar over for et privat Foretagende, er Forholdet helt anderledes. Man behøver blot at sammenligne det, som Statsbanerne nu yde, med det, der ydedes, da det sjællandske Jærnbaneselskab havde Driften, eller det, man forlanger af Banerne, med det, der ydes f. Eks. af Sporvejselskaberne, i Henseende til Materiel og Bekvemmelighed. Det skulde være Staten, der nøjedes med at betjene Publikum saaledes! Men saa længe det er private Selskaber, man har med at gøre, føler man instinktmæssigt, at man maa lægge et vist økonomisk Synspunkt til Grund for Bedømmelsen, og at man ikke kan forlange, at der skal arbejdes gratis. Over for Staten er Maalestokken en anden; man mener ingen Sinde at kunne forlange for meget. Jeg behøver ikke at sige, at det er naturligt og berettiget, at der paa ethvert Punkt fremkommer begrundet Kritik over Manglerne, og at det er i høj Grad ønskeligt, at alt det, der maatte

være forkert, vedholdende fremdrages, indtil det afhjælpes. Men vi kunne paa den anden Side ikke være blinde for, at der i Løbet af de sidste 10—15 Aar er sket en stor Fremgang. Baade i Henseende til Materiel, Hurtighed og Bekvemmelighed er Tilstanden langt bedre end tidligere, og hvor megen Kritik der end med rette kan vendes mod Statsbanernes Ledelse, er jeg tilbøjelig til at tro, at naar vi ere naaede andre 10—15 Aar frem og se tilbage paa den Udvikling, som nu er i Færd med at foregaa, vil man erkende, at der fi mange Henseender er gjort et ikke ringe Arbejde. Her i Tinget, hvor vi sidde noget nærmere ved Kilderne og derfor have noget lettere ved at se upartisk paa Forholdene, have vi paa ingen Maade været blinde for de Vanskeligheder, der i en saa stærk Udviklingsperiode ere at overvinde, og jeg tør sige, at vi med Maadehold og Hensynsfuldhed have udøvet vor Kritik. Men paa den anden Side tør det da ogsaa være berettiget af os at vente, at den begrundede Kritik, som her fremføres, bør være sikker paa at møde den største Hensyntagen fra Administrationens Side. Naar der her i Tinget paavises Mangler og begrundes Anker, maa man kunne gaa ud fra, at de ogsaa, saa vidt det er menneisk muligt, ville blive afhjulpne. Men i denne Henseende forekommer det mig, at den meget ærede Ministers Holdning ikke altid synes at være i fuld Forstaaelse af Stillingen. Naar Statsbanernes Administration bliver gjort til Genstand for Kritik, er det naturligt, at den ærede Minister tager den i Forsvar. Han forsvarer for saa vidt sig selv, som han er dens øverste Chef, den, der har det endelige Ansvar over for Folketinget. Men Forholdet er dog i Virkeligheden det, at der er ingen, som ikke erkender, at man ikke kan stille den Fordring til en Minister, at han skal være saaledes styrende i alle Administrationens Enkeltheder, at man umiddelbart kan gøre ham personlig ansvarlig for enhver Mangel eller Fejl. Faktisk kommer Ministeren paa et Omraade som dette meget snarere til at staa som Mellemlødet mellem Repræsentationen og den Administration, der er ham underlagt. Det bliver hans Opgave at modtage de nyttige Impulser, der her maatte fremkomme, og af al Evne søge at bringe dem til Virkeliggørelse i sin Administration. Men vi faa ikke altid Indtrykket af, at dette er den ærede Ministers Opfattelse. Lad mig f. Eks. nævne en saadan Ting som Spørgsmaalet om Togforsinkelserne. Vi have faaet en